

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci žalobce: **A.** N., nar., státní příslušnost P., t.č. pobytem v, zast. Mgr. Hanou Konečnou, advokátkou se sídlem Kounicova 681/10, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, se sídlem Cejl 62b, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2016, č. j. KRPB-159445-28/ČJ-2016-060026-50A,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 27.7.2016, č.j. KRPB-159445-28/ČJ-2016-060026-50A **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů právního zástupce žalobce Mgr. Hany Konečné, advokátky, se sídlem Kounicova 681/10, 602 00 Brno se určuje částkou 8228,- Kč, která je splatná z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byla podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba zajištění o 35 dnů, tj. do 7. 9. 2016. Žalobce byl zajištěn rozhodnutím žalované ze dne 3. 7. 2016, č. j. KRPB-159445-16/ČJ-2016-060026-50A, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13 ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žalobní body:

V žalobě ze dne 8. 8. 2016 doplněné podáním ze dne 22. 8. 2016, žalobce namítl bezúčelnost zajištění a nepřipustnost zajištění. Uvedl, že byl zajištěn za účelem předání do Maďarska, aniž by se žalovaná zabývala aktuální situací týkající se akceptování žadatelů o azyl Maďarskem. V této souvislosti citoval z rozsudku NSS ze dne 6. 5. 2015 č. j. 10 Azs 256/2015. Konstatoval, že Maďarsko v současnosti nepřijímá žádné žadatele o azyl, kteří mají být předáni podle Dublinského nařízení, toto opatření je důsledkem rozhodnutí maďarské vlády a je realizováno ode dne 15. 6. 2016. Dle jeho názoru je žalovaná s touto situací seznámena, neboť správním orgánem, který je o situaci zpravován Ministerstvem vnitra provádějícím Dublinské řízení. Namítl, že Maďarsko není schopné zabezpečit žádný průběh azylového řízení a v maďarském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Maďarska za účelem azylového řízení nepřipustným. Z tohoto důvodu je pak nepřipustné i samotné zajištění, pokud jeho účelem má být právě předání zajištěné osoby do Maďarska. V případě Maďarska dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, které skutečně existují. Azylová úprava byla zpřísněná, byly vybodovány hraniční zóny, v nichž jsou prováděna azylová řízení. Smyslem zákonné úpravy bylo většinu azylových řízení zastavit s odkazem na to, že žadatelé o mezinárodní ochranu přišli do Maďarska přes Srbsko, a tudíž údajně mohli o mezinárodní ochranu požádat v Srbsku, které Maďarsko pokládá za bezpečnou třetí zemi. Dále se zabýval vývojem maďarského přístupu k žadatelům o mezinárodní ochranu v době náporu migrační vlny, postavením Srbska jako údajné bezpečné třetí země, problematickým řízením o žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku, nepřipustností předání do Maďarska v judikatuře českých soudů a v neposlední řadě i judikaturou Evropského soudního dvora a Evropského soudu o lidská práva, taktéž judikaturou německých správních soudů. Na základě uvedeného pak dospěl k závěru, že tvrzení žalované, že Maďarsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, je proto nepodložené a nepravdivé, a o zajištění za účelem předání do Maďarska z těchto důvodů nelze uvažovat. Žalobce proto navrhl, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované:

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 26. 8. 2016 uvedla, že uplatněnými žalobními námitkami jsou:

1. bezúčelnost zajištění,
2. nepřipustnost zajištění.

K námitce ad 1) uvedla, že jí není známo, že by Ministerstvo vnitra České republiky (dále též „MV ČR“), vydalo k dnešnímu dni oficiální stanovisko upravující postup Policie ČR v souvislosti se zajišťováním osob dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, u níž je zjištěna shoda otisků prstů v systému EURODAC pořízených a vložených do tohoto systému v rámci řízení o mezinárodní ochraně vedeného s takovými osobami v Maďarské republice, a to v souvislosti s namítanou neakceptací všech žádostí o zpětné přijetí maďarskou stranou, podaných v rámci řízení dle Dublinského nařízení Českou republikou.

Rovněž tak z informací shromážděných žalovanou v rámci vlastní úřední činnosti rozhodně nevyplývá, že by Maďarsko v současné době nepřijímalo zpět žádné žadatele o azyl tak, jak namítá žalobce. Na počátku měsíce srpna 2016 obdržela žalovaná v několika případech informace z MVČR, že toto obdrželo implicitní souhlasy maďarské strany se žádostmi o zpětné přijetí osob zajištěných Českou republikou, za účelem jejich předání dle Dublinského nařízení do Maďarska, přičemž se jedná o osoby zajištěné žalovanou na počátku měsíce července 2016.

Ve vztahu k námitce ad 2) poukázala na judikaturu Krajského soudu Brno sice rozsudek ze dne 7. 6. 2016, č. j. 33 A 65/2016-50, rozsudek ze dne 12. 5. 2016, č. j. 32 A 17/2016, jejíž podstatnou část citovala. Žalovaná vyslovila přesvědčení, že osobám navráceným v rámci Dublinského řízení do Maďarska jsou poskytnuty standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. Dále i skutečnost, že si Národní soud vyžádal po Evropském soudním dvoru rozhodnutí o předběžné otázce (rozsudek Evropského soudního dvora ve věci C-695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval ze dne 17. 3. 2016) dokládá, že maďarský právní systém chrání práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v míře odpovídající požadavkům demokratického právního státu. Žalovanému není známo, že by bylo doposud v rámci struktur EU učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, aby se členské státy zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska tak, jak tomu bylo v minulosti učiněno např. v případech Řecka a Itálie.

V daném případě využila žalovaná svého zákonného oprávnění a žalobce zajistila, aby tím vytvořila podmínky pro realizaci jeho případného předání do země, která bude nakonec shledána, a to během řízení, k němuž není sama věcně příslušnou k řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. K tomuto postupu je oprávněna tak, jak uvádí i Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011 č. j. 7 As 79/2010-150. Žalovaná je povinna se zabývat otázkou, zda je přemístění žadatele do členského státu, který byl určen jako příslušný v souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V této souvislosti žalovaná poukázala a citovala části z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2016 č. j. 32 A 29/2016-30 a rozsudku ze dne 2. 6. 2016, č. j. 33 A 63/2016. Žalovaná dále upozornila na to, že bylo-li by Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské nebo ponižující

zacházení, stěží by patřilo mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému tzv. „relokací“ migranty z Itálie a Řecka, kdy podle těchto kvót připadla povinnost Maďarsku převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem navrhla žalovaná, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

IV. Právní posouzení:

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s.ř.s.“) a ve smyslu ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobce sám navrhl a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Soud při posouzení věci vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.8. 2016, č.j. 1 Azs 91/2016-93. V něm je zejména uvedeno: „[16] Hlavní stěžovatelova kasační námitka spočívá v tvrzené existenci systematických nedostatků maďarské azylové právní úpravy, které naplňují kritéria čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Pro tyto nedostatky nemá být předán k vyřízení své žádosti o mezinárodní ochranu do Maďarska a nemůže být proto za účelem takového předání ani zajištěn. Jeho argumentace směřovala jak k této právní úpravě samotné, tak k prokázání, že na jejím základě je v Maďarsku vyřizování žádostí o poskytnutí mezinárodní ochrany prováděno formalisticky a není tam reálná šance na poskytnutí mezinárodní ochrany. Současně není zajištěno naplnění požadavků spravedlivého procesu ve věcech mezinárodní ochrany, včetně možnosti opravných prostředků a reálně i soudního přezkumu. Na některé tyto nedostatky poukazoval v žalobě přímo, na další odkazem na zprávy nevládní organizace Human Rights Watch a Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky.

[17] Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovuje kritéria, při jejichž naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Dle tohoto ustanovení mimo platí, že: *Existují-li závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.* Čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen: „Charta EU“) poté stanoví: *Nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení.*

[18] Při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto

zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření.

[19] Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu „*povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*“ Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.

[20] Shodné závěry opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud v případě zajištění za účelem správního vyhoštění (za všechny srovnéj rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2016, č. j. 1 Azs 5/2016 – 25, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013 - 35. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, se stejné požadavky uplatní i na zajištění za účelem předání cizince podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III: „[s]právní orgán [...] povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. [...] O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ Tyto závěry proto plně dopadají i na posuzovanou věc.

[21] Žalovaná se však ani předběžně nevypořádala s možnou překážkou realizace předání stěžovatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, tj. zda v Maďarsku neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům a) azylového řízení nebo b) podmínek přijetí žadatelů v Maďarsku, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 4 Charty. Vypořádání této otázky nevyplývá ani z kontextu napadeného rozhodnutí. Žalovaná ve svém rozhodnutí o zajištění k otázce splnění podmínek pro zajištění za účelem předání do Maďarska uvádí: „*Jak bylo zjištěno a uvedeno, se jmenovaným je vedeno řízení o udělení azylu v Maďarsku. Uvedený stát je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků a bude s ní zahájeno řízení o předání dle Nařízení Evropského parlamentu a rady /EU/ č. 604/2013 ze dne 29. června 2013. S ohledem na uvedené skutečnosti správní orgán dospěl k závěru, že předání cizince je v době trvání zajištění uskutečnitelné, neboť k této realizaci nebrání v době rozhodování žádná překážka.*“ Z výše uvedeného vyplývá, že se správní orgán kritérii podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, zabýval jen zcela povšechně, v rovině obecného tvrzení o Maďarsku jakožto bezpečné zemi.

[22] Problematicčnost situace žadatelů o poskytnutí mezinárodní ochrany v Maďarsku je, i když jen v obecné rovině, všeobecně známou skutečností, Nejvyššímu správnímu soudu je pak z jeho rozhodovací činnosti v obdobných případech známo, že jak nevládní organizace, tak především Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky poukazují na skutečnosti, které

by mohly nasvědčovat existenci závažných důvodů pro závěr o existenci systematických nedostatků maďarské azylové praxe. Rovněž v rozhodovací praxi soudů některých evropských zemí se již vyskytly případy, kdy byly ve vztahu k Maďarsku konstatovány systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu Finska ze dne 20. dubna 2016 ve věci KHO:2016:53, dostupný na <http://www.finlex.fi/fi/oikeus/kho/vuosikirjat/2016/201601503>; obdobně rozsudek Rakouského spolkového správního soudního dvora ze dne 27. 8. 2015, ve věci W 125 2111611-1/7E).

[23] Za této situace je zcela nezbytné, aby se žalovaná jako kompetentní správní orgán při rozhodování o zajištění pro účely takového předání, vždy znovu zabývala aktuální situací v zemi, do níž má být cizinec předán a výslovně se vyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska kritérií čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

[24] Krajský soud se při přezkumu rozhodnutí žalované omezil na konstatování, že „je napadené rozhodnutí zákonné, neboť krátce po zajištění žalobce začalo Ministerstvo vnitra činit příslušné kroky k předání cizince do Maďarska.“ Jak ale vyplývá z výše uvedeného, kritériem zákonnosti rozhodnutí o zajištění však není pouze navazující aktivita Ministerstva vnitra spočívající v bezodkladné realizaci předání cizince, případně součinnost příslušného státu, ale také právní přípustnost takového předání podle kritérií čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Proto měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jak žalovaná usoudila na naplnění těchto kritérií.“

V bodě 26 rozsudku pak Nejvyšší správní soud uvedl: „[26] Jakkoliv je v pravomoci soudů ve správním soudnictví ověřovat či doplňovat dokazování provedené dříve správními orgány (§ 77 odst. 2 s. ř. s.), není jejich úkolem (a nezdá se ani v jejich možnostech) namísto správních orgánů tento stav prvotně zjišťovat. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval například ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2015 č. j. 5 Afs 89/2013 – 29, „*těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž není úlohou správních soudů provádět složitá dokazování a nahrazovat tak to, co měl již před nimi učinit správní orgán ... Správnímu soudu přísluší v rámci soudního přezkoumání správního rozhodnutí posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Soudní řízení správní není pokračováním správního řízení. Úloha správního soudu je tak primárně přezkumná, v zásadě se nejedná o soud nalézací, byť je správní soud samozřejmě oprávněn v přiměřeném rozsahu doplnit dokazování provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.).*“ Obdobně podle rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015 - 36, „*v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. má krajský soud běžně řešit, a to typicky prováděním důkazů, skutkové otázky, jež byly zkoumány ve správním řízení, jehož výsledek, tedy žalobou napadené správní rozhodnutí, přezkoumává. Dokazování před soudem se však má zásadně omezit na prověření toho, zda skutkové závěry ze správního řízení obstojí.*“

V posuzovaném rozhodnutí žalovaná k otázce splnění podmínek pro zajištění za účelem předání do Maďarska uvádí: „*Účastník řízení bude předán do Maďarska, které se zavázalo sdílet hodnoty uznávané Evropskou unií. Jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidskoprávní úmluvy. Správní orgán nepředpokládá, že by mu navrácením právě do této země mohlo hrozit uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, nebo by mohlo být vycestováno cizince v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ani jmenovaný neuvedl žádné důvody, pro které by jeho návrat do Maďarska*

byl znemožněn. Správní orgán tak musí konstatovat, že stejně jako v době rozhodování o zajištění, tak i v době rozhodování o prodloužení zajištění mu nejsou známy žádné překážky, které by bránily v předání účastníka řízení do země příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany – do Maďarska.“ S ohledem na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, soud shledal rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, neboť se výslovně nezabývala aktuální situací v zemi, do níž má být cizinec předán a výslovně se nevyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska kritérií čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu rovněž plyne, že není úkolem soudu, aby namísto žalované posoudil realizovatelnost předání z hlediska kritérií čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Soud proto nezbylo než napadené rozhodnutí postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů zrušit a věc vrátit žalované.

V. Náklady řízení

Žalobce měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by žalobci v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci ustanovil soud zástupce advokáta, a tudíž dle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s., hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a příprava, sepis žaloby) dle ust. § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písmeno d) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky po 3100 Kč za jeden úkon, částku k úhradě hotových výdajů za dva úkony právní služby dle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 300 Kč za jeden úkon. Jelikož zástupce žalobce je plátce DPH, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň, tj. 21 %. Celkem tedy žalobci přísluší na náhradě nákladů právního zastoupení částka 8.228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. září 2016

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová